מזל טוב – מזל רע

מונגוליה
צייר ג.א.ב.טראוגוט

פועל עני עבד אצל בעל בית עשיר. כולכם יודעים איזה גורל קשה אצל פועל – רק סבל. ויום אחד אומר לו בעל הבית "לך מחר להר ותכין לי אבנים מסלעים. אני רוצה לבנות לי ממחסן גדול יותר. תכין מספיק אבנים – תקבל דלי אורז."
הלך הפועל להר והתחיל לחצוב אבנים. עבד ביום ובלילה, ידיו נפצעו מהאבנים החדות, נשם אבק שנוצר סביבו. כמה שלא השתדל, כמה שלא התאמץ לא הצליח להכין מספיק אבנים כדי לגמור את העבודה, ובסוף התעייף עד שלא יכול היה לעמוד יותר. רוח נענעה אותו, נשימתו נעצרה והוא נפל והתגלגל עד לרגלי ההר.
"קום!" שמע פתאום. הפועל פתח את עיניו וראה – נער קטן עומד בפניו.

"מי אתה?" השתומם הפועל.
"אני - המזל הטוב של בעל הבית שלך."
"מזל טוב?" מלמל הפועל שהיה עוד מטושטש "ולי אין כל מזל טוב."
"לכן יש לך מזל רע" צחק הנער.
"ולי אף פעם לא יהיה מזל טוב? אני עובד עד שכלו כוחותיי, וחי בעוני. האם תמיד יהיה כך?"
"אין לך מזל טוב. בעל הבית שלך מטמין את זיעתך בתוך האדמה."
"זיעה שלי?" השתומם הפועל.
"כן, זיעתך. ואני החלטתי לעזור לך."
"הו, מזל טוב, תעזור לי!" קרא הפועל ומיד הרגיש איך הידיים שלו מתמלאות כוח.

"בערב, כשיחשיך, חכה לי אצל בעל הבית שלך" אמר מזל טוב ונעלם.
אומרים אנשים שמזל טוב ומזל רע תמיד רודפים זה את זה. מזל רע אצל העניים ומזל טוב אצל העשירים. העשיר לא עובד, מחסנים שלו מלאי כל טוב והעני שופך את הזיעה שלו, בקושי יש לו מה לאכול.
הפועל הלך לבעל הבית, וזה יושב ליד השולחן ולפניו קערה מלאת בשר. אין לו זמן להרים עיניו, רק אוכל ובולע ומלקק עצמות.
בעלת הבית ראתה את הפועל, הגישה לו קערה של שאריות שכלב השאיר, שרידי בשר ועצמות.
בעל הבית הרגיש בפועל ואומר "מחר בבוקר אבוא לראות מה כבר הספקת לחצוב. אם לא עשית מספיק אפשוט את עורך. תכיני לו, אישה, מזרן משערות סוס. על כזה לא יוכל לישון הרבה ויקום מהר לעבודה."
בעל הבית העשיר נשכב במיטה ונרדם מיד.
ואז המזל הטוב ניגש לפועל ואמר "תחפור לפני

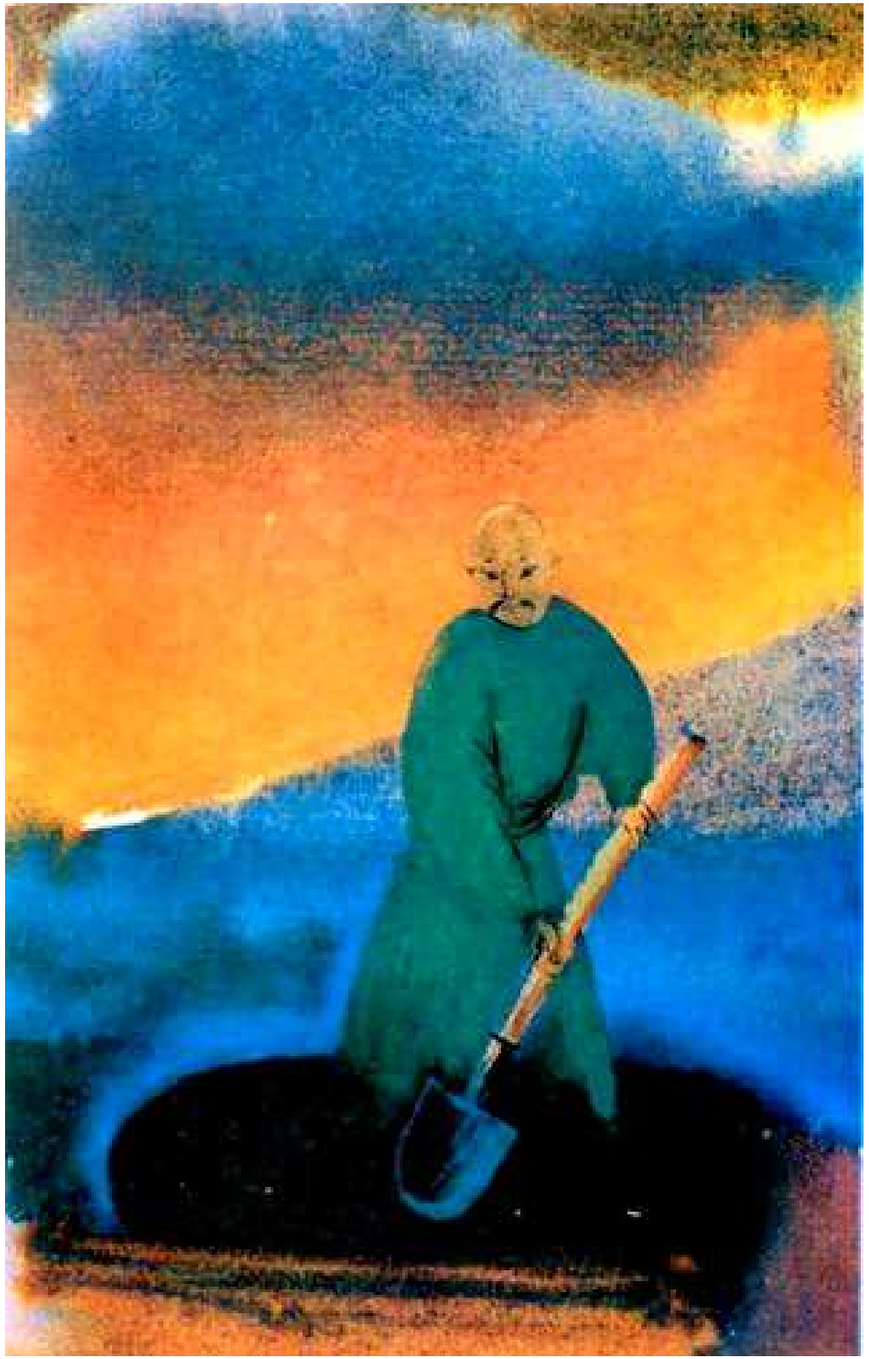

התנור!"
"לשם מה?" נבהל הפועל.
"תראה שם את הזיעה שלך ששפכת בעבודה שלך במשך כל הזמן."
הפועל השתומם והתחיל לחפור תחת התנור. חפר ומצא קופסת ברזל, ובתוכה זהב.
"קח את הקופסה ולך הביתה" אמר לו המזל הטוב.
"מה אתך? אני לא יכול לגנוב!"
"תחשוב רק" אמר לו המזל הטוב "זה העושר שלך, זו הזיעה שלך. בעל הבית הטמין אותה בתוך האדמה והיא הפכה לזהב. קח, קח, אל תפחד."
"ואיפה המזל הרע שלי?" שאל הפועל.
"הזמנתי אותו להתארח אצלי, הכנסתי אותו לארגז ברזל ונעלתי כך שהמזל הרע שלך כבר לא יצא משם. הטמנתי את הארגז תחת האבנים, שם איפה שאתה עובד. הארגז הוא שלך, תוכל לתת אותו למי שאתה רוצה."
למחרת בעל הבית ראה שהפועל לא ממהר לעבודה, שאין לו חשק לחצוב אבנים, לא רוצה

לעבוד בשבילו. בא הוא אל הפועל ושואל "מה קרה? התעשרת?"
"לא לכל החיים עלי להיות עני."
"וממה תתקיים?"
"אתה בעל הבית שלי. אמנם לא זכיתי ממך לכל דבר טוב, אך איך שלא יהיה, אספר לך. רק תבטיח שלא תגלה לאף אחד."
"לא אגלה. שתשמעה כל הארץ. אם אגלה למישהו, שחזיר יאכל אותי."
"רצית לבנות מחסן גדול?"
"כן, רציתי לבנות מחסן מאבנים."
"אמרת לי לחצוב אבנים?"
"כן, אמרתי לך לחצוב אבנים."
"ושם היה זהב!"
"זהב? מה אתה מדבר? זהב היה שם! באמת?"
"שם הוא היה, בארגז."
"אז תחזיר לי אותו!"
"לך, קח בעצמך. שם עוד הרבה זהב."
"הרבה?"
"המון. כמה שרק תוכל לשאת."
"אז תראה לי איפה הוא מונח. תעשה לי טובה. הרי תמיד הייתי טוב כלפיך."
הפועל הסכים. הלך למקום בו חצב אבנים מהסלע, הוביל את בעל הבית למקום בו הארגז היה חפור. בעל הבית התחיל לחצוב אבנים, מתאמץ כמה שרק יכול, לאדם לא רגיל לעבוד זיעה נוטפת כמו נהר.
"נו, איך זה. נעים לחצוב אבנים?" צוחק הפועל.
"אוי, קשה, קשה ידידי. בוא ידידי, תעזור לי. הרי תמיד התייחסתי טוב אליך."
"טוב, אעזור. אבל זכור. נתחלק חצי-חצי."
"לא, לא! הוא שלי, הוא נחוץ לי!" קרא בעל הבית העשיר והמשיך להניף את המכוש ולחצוב בסלע. הגיע עד הארגז, וכמו כל החמדנים רצה לרמות.
"אין כאן כל ארגז" אמר לפועל "לך הביתה ואני אשב קצת, אנוח."
הפועל הלך הבית וכל הדרך צחק. ידע כי העשיר רימה את עצמו.
בעל הבית בקושי הוציא את הארגז מבין הסלעים,

מילל מרוב חמדנות. טבל כשפתח את הארגז יצא ממנו המזל הרע וקרא
"זה אתה הטמנת אותי באדמה?"
"לא, אני לא הטמנתי אתך שם" נבהל העשיר.
"ואתה עוד משקר לי! הנה, עכשיו כבר לא תתפטר ממני" אמר המזל הרע וקפץ לבעל הבית על הצוואר.
מאז נסע המזל הרע על העשיר הזה, הכה אותו בשוט כמה שכוח בו ואומרים כי לאחרונה הכה אותו עד מוות.
והמזל הטוב התיידד עם הפועל והם חיים מאז שמחים ומרוצים, כמה שרק אדם יכול להיות מרוצה.